

קמו.

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(א) [קדושין נא.], (ב) לעיל פד:
 ב"מ נו. יבמות פט: קדושין
 מו: [תמורה ה.], (ג) קדושין
 נה: (ד) [מנחות סו. פד: זכורות
 ה. נו.], (ה) ע"י י: סנהדרין
 כא. [יומא יז.], (ו) רש"ל,
 (ז) [קדושין נב.],

תורה אור השלם

- 1 וְלֹא תִשְׂאוּ עָלַי חֶטָּא
בְּהִירֵמְכֶם אֶת חֲלֹבוֹ מִמֶּנּוּ
וְאֵת קִדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא
תַחֲלֹלוּ וְלֹא תִמָּוֶתוּ:
בַּמּוֹדֵב יֵחַ לֵב
2 וְהִזִּיתָ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
וְאָבְדוּהוּ בְּמִקְוֶם קִדְשׁ בְּנֵי
קִדְשׁ קִדְשִׁים הוּא לוֹ מֵאִשִּׁי
יְיָ חֶק עֹלָם: וַיִּקְרָא כֹדֶט

גליון הש"ס

גמרא מחצה לאחרין. עי'
צפסקי מהרש"י סי' עב:

הגהות הב"ח

(א) רישב"ם ד"ה ואמאי וכו'
אית לד למימר:

מוסף רש"י

וּכְרִיבֵשׁ. הודה לדברי: **קני וחמור** מן הן הוא לא קנה הכל נמי כי היכי דב קנו איבו נמי לא קנה: **אם וחמור.** את **מחלה.** דהכי אמר ליה אתה וחמור מ מחלה ולא אבד האש חלקו צבציל מחמור שלא תלאו זו צוה: **לא קנה ולא כלום.** דכיון דצקנין אחד שימק שניהם לא נגמרה דעתו להקנות לזה בלא זה כלום וכיון דחמור לא נהנה איבו נמי לא קנה: **רב ששם חמור קנה הכל.** אדם יודע שאין חמור קונה וגמר דעתו שמי שיוכל לקנות שניהם יקנה: **כשואו פורס.** קישות אחד מחמשים איכא למיחש דלמלא איכא מר צפנימי שבו טפי מאינן ואין כאן אחד מחמשים במתוק ונמצא תורס מן המר על המתוק הלכך כשהוא תורס מוסיף על המתוק כדביצה מקישות אחרת ותורס קישות וכדביצה על הארבעים ותשע ואיכא השאה מתוק מחמשים טובא וחמור תורס מן המתוק על המתוק: **ואמאי אתה וחמור הוא.** שאמר קישות זה היא תרומה על אלו וכיון דיש בה מר ומתוק כי היכי דמר לא חייל בה תרומה ולא מבטל שם טובל מן המ"ט דהכי נמי המתוק לא יחול עליו שם תרומה אלא מאי את לית למימר ההמתוק קנה הכל ופטר מבטל את המ"ט ולעיל נמי את וחמור אף על גב דחמור לא קנה הוא קנה הכל כי היכי דהכא דמר לא קנה ומתוק קנה הכל: **ומשני שאני פרומה.** דמר נמי תרומה מעלייתה הוא כמתוק ואין כאן את וחמור ושיניה קוין זו צוה: **לא חלבו.** על המתוק חטא אם תרומה לא חלבו מן היפה הא אם תרומה מן הרע חטאו עליו חטא שלא עשית מזוה מן המזוחר: **גשאיחוט חטא נמה.** אלא יחזור ויתרס מן היפה: **מעשה בחמש נשים.** צפ' האש מקדש והתם: מפרש לה רב שפיר אמר רב שמע מניה מחמשתין ארבעה ונקט בדידה תלת שמע מניה מקדש בצפירות שביעית מקודשת וש"מ קדשה בצול אינה מקודשת ואפילו בצול ידיה מקדשת שלהן היתה ושל שביעית היתה טעמא דשביעית דהפקר הוא הא דשאר שני שבוע לא וש"מ אשה שבעה שנים שלח לחזירתה אף במקום שגשעית על נכר שהרי קדשה על ידי כולן ונתקדשה היא וחזרומה בצולכלה זו ונעשו כרות זו לזו: **אין האחים מקודשים.** דקדושין שאין מתקורין לביאה לא הוו קדושין כלל ואפ"י בחדא מינייהו: **ואמאי.** נכריות מקודשות והא את וחמור הוא הרי מקדש בצולכלה זו כולן חמש נכריות ואחיות ובי היכי דלחיות לא הוו נכר

מוסף תוספות

א. כלומר יפריש על מה שהוא מיניה וביה כדי שיטעום. תוס' יצמות פט.

רבינו גרשום

בכלכלה זו ומעשו כרות זו לזו: אין
אחיות מקודשות. קדושים
ממורין בציאה לא היו קדושים כלל
ואפי' בחדא מינייהו: ואמאי נכריות
מקודשות והא את וחמורו הוא הרי
מקדש בכלכלה זו כולן חמש נכריות
ואחיות וכל הרי דאחיות לא קנו נכס
רב הונא רב הרי דאחיות כל חלוס. ומאשר דא
בתמיה: הראויים מס. ואין אחיות ב
והמוכח לעובר לכשחלל קנה כרב
וגו'. בלחם הפנים כמיז אהרן זה כהן
דמנן החם גצי כהן גדול [יג]. מקריב חם
ממעשה לחם הפנים רבי אומר לעולם
דהאיכא י"ב חסמים שמעם מערכות שש
הוא. בכלל שאר כהנים אע"ג דלא גלי
צי קיסר. הניטלו על אלו פשטות: אב
פפרוצבוי. נציצים ומאכל פלשתיים מת
הוא כסוי. בכתב של מלך ביתר הכל אב
עמה: מאפי ר' וירא. לרבי יוסף: אב

קנה. כמו שהחמור לא קנה
ס העמדים לצד צעולם לא
וצהמה זו תקנו נכסי: קנה
גו שנים הוא מחצה ואמה
וכרכיש בה רישיה נ
א"ל אילו א"ל קני כ
קני בחמור א"ל קנה
אמר יקנה מחצה ורב
כלום ורב ששת אמר
ששת מנא אמינא
אומר אין לך מר בק
לפיכך ששהוא תורר
שבו ותורם אמאי א
התם דמדאורייתא
דאמר רבי אילעא
על היפה שתרומתו
תשאו עליו חמא בה
ואם אינו קדוש נשי
לתורם מן הרע על ה
אמר ליה רב מרדכי
אויא תיובתא מעש
שתי אחיות וליקט א
ושלחן היתה ושל
הרי כולכן מקודשו
וקבלה אחת מהן ע
יין אחיות מקודש
מקודשות הא נכריות
וחמור היא אמר ל
הונא בר אויא בחל
תיובתא לאו מי אוי
מכם לביאה תתקשי
לדבייתהו נכסי לך
יקנתה מחצה ואמר
לה דתניא רבי אומר
מחצה לאהרן מחצת
בשלמא התם אהרן
פרט ביה רחמנא למ
בת ירושה היא די
הבנים איני והא ע
ואגביה שמואל פלגא
יוחנן פלגא ותו כי א
אמר ההוא דמי ככ
אאבולי ואאיסטרוי
פלגא ואאיסטרוי פל
מעיקרא כי הוו כתי
ואאיסטרוי הוו מסי
מאי דקא כתבי
פלגא מתיב רבי
להביא בשני כלים

רב נחמן אמר קנה תורה
דקדושין (דף ק"ז) וליט
כו' עד אם תזמור הוא ול
הכי אלא הכי צעוי למימר

מדרשא אול לגביה
ומור מי קני דאיתמר
את וחמור רב נחמן
המנוגא אמר לא אמר
קנה הכל אמר רב
לח דתניא רבי יוסי
שות אלא פנימי שבו
מוסיף על החיצון
ת וחמור הוא שאני
רומה מעלייתא היא
מנין לתורם מן הרע
תורמה שנאמר ואלא
מכם את חלבו ממנו
ות חמא למה מכאן
פה שתורמותו תרומה
לרב אשי מתיב רב
ב חמש נשים ובהן
ד כלכלה של תאנים
שבועית היתה ואמר
לי בכלכלה זאת
כולן אמרו חכמים
ת אחיות הוא דאין
מקודשות ואמאי את
ה היינו דרזחוי רב
א דמותיב רב אריא
מנא דאמר הראויה
לי ההוא דאמר לה
לכניך אמר רב יוסף
רב יוסף מנא אמינא
היהיתה לאהרן ולבניו
לבניו אמר ליה אביי
ב חלוקה הוא להכי
שקל פלגא אשה לאו
שתטול כאחד מן
בדא הוה בנהרדעא
בטבריא ואגביה רבי
אמר רב יצחק בר יוסף
לא דשרו דבי מלכא
מור רבי ניתבו אבולי
הכי השתא התם
אבולי הוו כתבי
בהדיהו וידע מל
אבולי ואאיסטרוגו
זורא האומר הרי
מביא ששים בכלי

וינינה מה שיש צידו כח לקי
בפסח נתקיים חלוני מיהו ל
בקדושין [פסח] וק"ל כד
קני פלגא. כנגד הדנים ה
ל משמרת כהנים. וכן צריכי
בגמרא [פסח] ויטול חלה א
נינו מחלה לאהרן ומחלה לבני
המזמיר יחיד אלא מרזין ל
א ויפתה לכהנים היה חולק
ד כדגרסינן (בבבליה דף טו.)

מלכא א (ד) ואיפסדו כתיבי פ
למח: דקדושין כתיבי פ
דון להציאם צעוי כלים מני

והלכתא כרז נחמן והא דאמר צפ"י
מ"ך אימא ספא מעשה צמס נשים
וחמור לא קנה לאו משום דהלכתא
נקשה למאן דאמר לא קנה ובי היכי
לדלידיה נר"ך לתרצה הכי נמי
נר"ך לתרצה לרבא:
אין ד"ר מר בקישות **א"א** פנימי
שב. מימא כיון דככל
קישואין הפנימי מר והחיצון מתוק
ומה לא יתרום מזה על זה והלא
החיצון יפטור החיצון והפנימי יפטור
הפנימי ולמה נר"ך להוסיף על החיצון
ונראה לר"י דר' יוסי דהכא לא איירי
בשכל הקישואין מרים אלא אותה
שמות נמצאת מרה וקאי הא דתנן
במשכת תרומות (פ"ג מ"ה ב) ומימי
לה צהאשה רבה (יבמות ד"ף פט. וסג)
התורם קישות ונמצאת מרה אצט"ח
ונמצא סרוח תרומה ויחזור ויתרום ור'
יוסי פליג וסבר דאין נר"ך לחזור
ולתרום אלא מוסיף מן החיצון על
החיצון דאפי' אותה שנמצאת מרה
אין החיצון מר כל כך שלא יהא עליו
תורת אכיל ויהי משמע צהדיא
בירושלמי על ההיא משנה דהתורם
קישות דקאמר בשלמא אצט"ח ונמצא
סרוח תרומה ויחזור ויתרום דספק
גמור הוא אם היה סרוח בשעת
הפרשה אם לאו אלא קישות ונמצאת
מרה אמאי הוי תרומה הא ודאי
דיתהא מרה גס בשעת הפרשה ולמה
היא תרומה כלל ומשני עשאוה ספק
אובלין דאובל גמור הוא מן התורה
ולכן היא תרומה והכי נמי אמרינן
הכא דמדאורייתא תרומה מעליא
הוא אלא דקנסי ליה משום דהוה ליה
למטעמיה^א כדאמר^ב צהאשה רבה
(סג) ועשאוה ספק אובל ולכן יחזור
ויתרום ויבתר הכי מייתי בירושלמי
ההיא דר' יוסי דהכא דאין לך מר
הקישות אלא פנימי שבו וקא צני
הסם וכי בדבר שיכול לידבק נחלקו
ומשני על עיקר דיקתה נחלקו
דתנא קמא סבר י"ש מרירות הרבה
בחיצון וראוי לעשותו ספק אובלין
ור' יוסי סבר אין צו מרירות
כל כך ואין ראוי לעשותו ספק
אובלין ולכן לא יחזור ויתרום
הרי משמע צהדיא דרבי יוסי
פליג אמתימין דהתורם קישות:
אם

ויהיו קא מסייעי השתא
 למימרא דהני פלגא והני
 עלי מנחה מאה עשרון
 אחד וארבעים בכלי אחד
 ואם
 ויקנה הכל כרז ששת: היינו דהוא
 קושיא הוא דללו מי אוקימנא כו'
 ומנן דלמך דאת וחמור קנה מחלה
 מחלה ומה מפרק: והייסא (לפרק
 א) משכית יומא צפוק ראשון דא חס
 ת משכית חלות של עזרת ארבע זו חס
 והתם [יט] מפרש למה אינו נוטל שש
 זין מתנה נוטל כנגד המרובין: חלוקה
 נמנן: דמי לנילא. תכר מלכות: דשו
 דרכי והמן זה בא בצרכובלי וזה בא
 אע"ג דאצולי עשירים יותר: אצולי
 וסויף על מה שהיו רגילין ליתן נכתבו
 ששים בכלי אחד ומ' בכלי אחד כו'.
 הרי

[illegible][illegible]

בשלא חמור לאו בר קנין הוא ואינו קונה כלום אבל את דבר קנין את קנה הכל חלקו וחלק חמור: אמר רב ששת מנא אמינא לה. דקנה הכל: דתניא ר' יוסי אומר אין לך בקישות מר אלא פנימי שבתוכו לפיכך כשהוא תורם מוסיף על התרומה חצי קישות אחד בלבד הואיל ויש מר בתוכו ואינו כולו מתוק נמצא תורם מן